

Modern ausztrál költészet, 3.

Kevin Hart versei
Turczi István fordításában

Gyere vissza

*Gyere vissza hozzám.
Az út csendben vár az ajtód előtt,
a szél erre fújja a leveleket.
Késő délután van,
szeretkezésre a legjobb idő; a fél világ
alszik most: a hegedűk
bánatukat feledve belesimulnak
bársonytokjukba, s a szerelmesek
csukott szemmel csinálják.
Gyere vissza. El akarom mondani,
hogy mindaz, amit valaha csak félig hittem,
igaznak bizonyult, rá akarok találni benned
arra a pontra, mit még sohasem érintettem,
és virággal borítani,
azt akarom, hogy az órák másodpercként
fussanak tova, míg el nem múlik a bánat.*

*Gyere vissza.
Ne az utcán lustán nyújtózó napfényt figyeld,
ne várd, hogy héj nélkül nőjön a gyümölcs.
Ismered,
milyen hév tölti el testünket délutánonként,
ismered a só ízét,
az arcot, mely kezedbe illik.
Ismét érezni akarom,
milyen az, amikor belélegzem a szavaidat;*

*még egyszer érezni akarom,
milyen az, amikor meghámoznak,
és egészben lenyelnek, újra meg újra.*

Come Back

*Come back to me.
The road is waiting quietly outside your door,
the wind is blowing the leaves this way.
It is late afternoon,
the best time for making love; half the world
is sleeping now: no longer sad
the violins fit
into their velvet cases, and lovers there
must do without their eyes.
Come back, I want to tell you how
all of the things I only half-believed before
are true, I want to find
that part of you I never touched
and make it blossom,
I want the clock to count the hours as seconds
until your sorrow is forgotten.
Come back.
Don't watch the sunlight lazing on the street,
don't wait for fruit to grow without a rind.
You know the way,
the heat that's in the flesh by afternoon,
the taste of salt,
the face that fits into your eyes.
I want to know, again,
what it's like to breathe your words;
I want to know, once more,
how it feels
to be peeled and eaten whole, time after time.*

Jeruzsálem

*Itt végződik a sivatag.
Ez az a város, ahol a holt még mindig eleven.
Itt estéknént
a nap és a hold egyszerre világít teljes fénnel,
és amikor megérkezel,
az út máshová nem vezet.
Lépj be a fogadóba,
és lásd az üres asztalt, a kihúnyt tüzet,
ezt az ablakot, ahol
a távoli hegyek a múltba merednek.*

*Emlékezz
arra az asszonyra a törött korsóval,
arra a fiatal férfira,
aki disznókat etetett a szomorú sivatagi szürkülletben.*

*Azt mondják, a csend vezet minket ide,
szinte kézenfog,
úgy vezet, akár a szél rohanó ujjai a homokfelhőn át;
odabent a csend
valóban kézen fog.
Ott fejet kell hajtani, ha az ajtón belépsz;
oda egyszer betért valaki,
mint ki közülünk való,
és mindannyiunkhoz szólt, de mi nem hallgattunk rá.*

*Most érezd a mozdulatlanságot,
hol két ellentétes erő csap össze; ez az a hely,
ahol a kenyér azért törtetett el,
hogy minket egyesítsen – ez a hely vágyaink fogadója.*

Jerusalem

*This is where the deserts end.
This is the city where the dead still live.
Here, at evening,
The sun and moon are both still full,
And when you arrive
The road can take you nowhere else.
Enter this inn
And see its empty table, its dead fire,
This window where
Those distant mountains stare into the past.
Remember
That woman with a broken jar,
That young man
Feeding swine in the sad desert twilight.
They say that silence leads us here,
That we are led
As if by hand, wind running fingers through the dust;
Inside, the silence
Will take you by the hand.
Here you bow to enter doors;
Here, a man once came
As one of us
To speak of all that we are not.
Now feel this stillness
Where two opposing forces clasp: this is the room
Where bread is broken
To make us whole, the inn of our desire.*

„Ez a kő Bécsre gondol” (Rudolf Carnap)

*Ez a kő Bécsre gondol – végtére is,
miért ne? Mérföldekkal jobb mint
Rudolf Carnapra gondolni! Ha már így,*

*akkor hasonlítsuk össze Carnap Aufbau-ját
a Belvedere-vel, majd értékeljük, de tárgyilagosan.
Mindkettő barokkos, igaz, de csak*

*az egyik néz át a Dunán, hol Mozart
a fél életét töltötte; és emberi lakhelyül
szolgált a neolitikus idők kezdete óta!*

*És azt is megértem, miért, ha felrémlik
bennem a Schönbrunn vagy a Stephansplatz.
Nem csoda, ha a kövek végig erre gondolnak,*

*nem csoda, hisz én is! Hát igen, a teraszok
és a bécsi kávé városa – és azok a langymeleg
őszi napok, mikor lehullt levelek közt gázoltunk.*

*A balpart ott Brisbane-re hasonlít, és megtalálható,
igen, Perth is! Szent István templomhajója 95 láb magas
– kell ennél nagyobb kegyelet? Zene, művészetek*

*ott mind otthonra lel, de meg kell küzdeni a tömeggel,
ha az embernek a Téli Kastélyt támad látni kedve! El innen
ezekkel a kövekkel! A bécsi szobrok márványparókái*

*rafinált szögben állnak, s a csillagokhoz ott valcer dukál –
mi ez? Csak nem Mozartot hallok a rádióadón?
Égi jelnek ennyi is elég. A táskám már útra készen:*

*most éjfé van, tudom, de Ausztriában délután!
A taxis becsapja kocsija ajtaját, és felmarkolja
a poggyászáim: „Maga mit visz ezekben, követ?”*

'This Stone Is Thinking of Vienna' (Rudolf Carnap)

*This stone is thinking of Vienna – so, why shouldn't it?
That's better by a mile than thinking of Rudolf Carnap! After all,*

*compare his Aufbau with the Belvedere
and then – be honest – put a price on each.
They're both baroque, it's true, but only one*

*looks out across the Danube flowing by
Vienna's where Mozart worked for half his life;
it's been a site of human habitation*

*since Neolithic times! And I see why,
what with the Schonbrunn and the Stephansplatz.
No wonder stones think of it all the time,*

*I know I do! Ah, city of terraces
and Vienna coffee – those warm autumn days
spent kicking leaves. You'll find a left-bank there*

*like Brisbane and that other place, yes, Perth!
St Stephen's nave is ninety-five feet high –
what more do you desire? Music, art*

*it's all there, but you'll have to fight your way
to see the Winter Palace, past all those stones!
In Vienna statues set their marble wigs
at rakish angles, and waltz beneath the stars –
what, is that Mozart on the radio?
That's proof enough for me. My bags are packed:*

*it's midnight now, I know, but afternoon
in Austria! The cabbie slams his door
and lifts my suitcase, 'What you got here, stones?'*

Flemingtoni futam

*Egy középkori látványosság minden pompájával
gyülekeznek a versenylovak a starthelyen,
a tarotkártya figuráihoz hasonlatos, selyeminges zsokék*

*és a bőrnadrágos, tweedzakós bukik már elfoglalták állásaikat,
és a kézben tartott jövő meggyőződésével tekintetükben;
mit sem törődve a szerteröppenő madarakkal, mindenki*

*a felcsapódó ajtóra, a felvillanó vörös jelre koncentrál.
Start, megkezdődik a versenyfutás az idővel, a hangoskodó
tömeget néma eleganciával hagyják maguk mögött,*

*a zsokék leszegett fejjel és felemelt fenékkal hajtanak,
akár a Tour de France kerékpárosai. Az elektromos időmérő
részecskéire osztja az időt, mialatt a lovak feltörik a talajt,*

*és a jószerencse jelképét nyomják a puha földbe,
az akadálnak feszülnek, rugaszkodnak, repülnek,
mígnem két ló megválnak lovasától, s már csak*

*az óramutató ütéseit kell elviselnie, görcsösen
vágyakozva, akár a halál utáni életben. Ezek
figyelnek lélegzet-visszafojtva most, pedig a forduló*

*miatt semmi sem látható, csak a készülő vihar
dübörgése visszhangzik fülükben, a célegyenesre
függesztik szemüket, és szuggerálják, ki legyen az,*

*aki elsőnek tűnik fel, és meghozza a szerencséjüket.
Csak az óra jár most szenttelenül, és a kommentátor
őrjöngése, akár egy nekivadult írógép, minden egyes*

*másodpercet újabb szavakkal zsúfol össze. A szemekink
mindennél többet mondanak, amikor az egyik ló,
mint a friss váltófutó kezében a stafétabottal, könnyedén*

*elhúz társai mellett, feje úgy döfi át a levegőt, mintha
az utolsó szakasz egyenesen a lejtő legalján lenne.
A jövő bolondot csinált a múltból, s most beáll a sorba –*

*zizegő levelű ősz van, és még az óra örült szerkezete is
megáll, ahogy a lovak lelassítanak, hisz megpróbáltatásuk
véget ért, s az idő már megint mögöttük kullog.*

Flemington Racecourse

*The racehorses assemble at the starting barrier
in all the finery of a medieval pageant, the jockeys
in silks like figures from a tarot pack, the bookies*

*in leather and tweeds standing beside their boards
each confident that the future has been controlled;
and everyone, except the dissembling birds, is still*

*concentrating on a frisky tail, a flashing red light.
They go, against the clock, leaving the shouting crowd
in noiseless elegance, the jockeys with heads bent*

*and bottoms raised like cyclists in the Tour de France.
The electronic timer divides time into its hairs
as the horses break ground, continually printing*

*the earth with emblems of good fortune, all leaning
towards the fence, bunched up and fighting, until
two suddenly break free from the pack and only the timer*

*is beating them, each number something impulsive
and longed-for, like life continuing after death.
Thousands have come to watch, forgetting cars, yet*

*at the turn nothing can be seen, there is only
the sound of a storm approaching, streamlining
on the straight into the particulars of faces*

*straining to be the first to get the future over with.
Only the timer is heartless now, and the manic voice
of the commentator, like a loud typewriter, crams*

*each new second with more words than ever before.
Our eyes will tell us so much more, how one horse
now leaves the others easily, like a fresh runner*

*just handed a baton, how it pushes through the air
as though the final run were straight downhill.
The future as fooled the past, and joined its ranks –*

*it's autumn with paper leaves, and even the brilliant,
evil mind of the timer stops as the horses slow down,
their ordeal over now, and all time before them.*

KEVIN HART – érzelmi tisztaság, intellektuális mélység, metafizikus pontosság, meditatív érzékenység, talán ez a négy karakterjegy jellemzi leginkább a Londonban 1954-ben született, Brisbane-ben nevelkedett poeta doctus verseit. Tanulmányait az Ausztrál Nemzeti Egyetem filozófiai fakultásán végezte, majd másfél évig Európában és az Egyesült Államokban írással foglalkozott. Jelenleg a melbourne-i Monash Egyetem angol- és összehasonlító irodalom-tanára. A fordítóhoz eddig hét verseskötete jutott el, köztük az új és válogatott verseinek gyűjteménye (*New and Selected Poems*), valamint a *Gonosz hőség* (*Wicked Heat*) című könyve. Az ő fordításában ismerte meg az ausztrál olvasóközönség Giuseppe Ungaretti verseit. Elméleti munkássága is jelentős, több monografikus igényű tanulmánykötetet publikált, ezek közül a Samuel Johnson hatásáról (*Samuel Johnson and the Cultural Property*) és ausztrál kortársáról, A. D. Hope költőről írt munkái a legismertebbek.